11/11/2020

Εορτασμός των πολιούχων της Χίου: Μηνά, Βίκτωρος, Βικεντίου μαζί με τα Ελευθέρια

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Χίου, Ψαρών και Οινουσσών

«Δώρον του Θεού στον άνθρωπο είναι η ελευθερία»

Την ιερά μνήμη των πολιούχων Αγίων Μεγαλομαρτύρων Μηνά, Βίκτωρα και Βικεντίου γιόρτασε το νησί της Χίου την 10η και 11η Νοεμβρίου, η οποία συμπίπτει με την απελευθέρωση της Χίου την 11ην Νοεμβρίου του 1912.

Κατά τον Αρχιερατικό Μέγα Εσπερινό, εχοροστάτησε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Χίου κ. Μάρκος, πλαισιούμενος από τον Αιδεσιμολ. Πρωτοπρεσβύτερο κ. Δημήτριο Φώτη, Γραμματέα της Ιεράς Μητροπόλεως Χίου, Ψαρών και Οινουσσών, τον Αιδεσιμ. Πρωτοπρεσβύτερο κ. Ιωάννη Μουσά, Προϊστάμενο του Ι. Μητροπολιτικού Ναού Χίου και τον Ιερολ. Αρχιδιάκονο κ. Απόστολο Λάρδα, και με τη συμμετοχή του κ. Δημητρίου Δημητρακοπούλου, Πρωτοψάλτη του Ι. Μητροπολιτικού Ναού Χίου και του κ. Αντωνίου Κυδώνη, Λαμπαδάριου αυτού.

Κατά τη διακονία του Θ. Λόγου ο Σεβασμιώτατος του ανεφέρθη εις τους τρεις εορταζομένους Αγίους και Πολιούχους της πόλεως και Νήσου ταύτης, τον Μηνάν, τον Βίκτωρα και τον Βικέντιον, τους Αγίους Βίκτωρας, όπως τους ονομάζει ο λαός μας, τους νικητές στους πνευματικούς και εθνικούς αγώνες και κατέληξε να μας δωρίσει ο Θεός τα βραβεία που υπεσχέθη στο βιβλίο της Αποκαλύψεως, δηλαδή «Τω αγγέλω της εν Εφέσσω ‘Εκκλησίας γράψον. … Τω νικώντι δώσω αυτώ φαγείν εκ του ξύλου της ζωής, ο εστιν εν τω παραδείσω του Θεού μου» (Άποκ. β΄ 7).

«**Καί τῷ ἀγγέλῳ τῆς ἐν Σμύρνῃ ἐκκλησίας γράψον. … ὁ νικῶν οὐ μή ἀδικηθῇ ἐκ τοῦ θανάτου τοῦ δευτέρου**.»(’Αποκ. β΄ 11).

«Καί τῷ ἀγγέλῳ τῆς ἐν Περγάμῳ ἐκκλησίας γράψον. … Τῷ νικῶντι δώσω αὐτῷ τοῦ μάννα τοῦ κεκρυμμένου, καί δώσω αὐτῷ ψῆφον λευκήν, καί ἐπί τήν ψῆφον ὄνομα καινόν γεγραμμένον, ὅ οὐδείς οἶδεν, εἰ μή ὁ λαμβάνων»(Άποκ. β΄ 17)

“Και τῷ ἀγγέλῳ τῆς ἐν Θυατείροις ἐκκλησίας γράψον. … Καί ὁ νικῶν καί ὁ τηρῶν ἄχρι τέλους τά ἔργα μου, δώσω αὐτῷ ἐξουσίαν ἐπί τῶν ἐθνῶν»(Άποκ. β΄ 18).

«Καί τῷ ἀγγέλῳ τῆς ἐν Σάρδεσιν ἐκκλησίας γράψον. …ὁ νικῶν οὕτως περιβαλεῖται ἐν ἱματίοις λευκοῖς , καί οὐ μή ἐξαλείψω τό ὄνομα αὐτοῦ ἐκ τῆς βίβλου τῆς ζωῆς , καί ὁμολογήσω τό ὄνομα αὐτοῦ ἐνώπιον τοῦ πατρός μου καί ἐνώπιον τῶν ἀγγέλων αὐτοῦ »(Άποκ. γ΄ 5).

«Καί τῷ ἀγγέλῳ τῆς ἐν Φιλαδελφείᾳ ἐκκλησίας γράψον. ... ὁ νικῶν ποιήσω αὐτόν στῦλον ἐν τῷ ναῷ τοῦ Θεοῦ μου, καί ἔξω οὐ μή ἐξέλθῃ ἔτι, καί γράψω ἐπ' αὐτόν τό ὄνομα τοῦ Θεοῦ μου καί τό ὄνομα τῆς πόλεως τοῦ Θεοῦ μου , τῆς καινῆς Ἰερουσαλήμ, ἥ καταβαίνει ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἀπό τοῦ Θεοῦ μου, καί τό ὄνομά μου τό καινόν»(Άποκ.β΄12).

« Καί τῷ ἀγγέλῳ τῆς ἐν Λαοδικείᾳ ἐκκλησίας γράψον. ... ὁ νικῶν, δώσω αὐτῷ καθίσαι μετ΄ ἐμοῦ ἐν τῷ θρόνῳ μου, ὡς κἀγώ ἐνίκησα καί ἐκάθισα μετά τοῦ πατρός μου ἐν τῷ θρόνῳ αὐτοῦ»(Άποκ. γ΄21).

Ακολούθησε η αρτοκλασία κατά την οποία ο Σεβασμιώτατος δεήθηκε για τους εορτάζοντες και προσφέροντες «τα Δώρα ταύτα», ιδιαίτερα δε για τους ναυτικούς μας, τους ανέργους, τους εμπόρους , την νεολαία, τον στρατό, τους ασθενείς, και μάλιστα για το ιατρικό, νοσηλευτικό, εθελοντικό και ερευνητικό προσωπικό που αγωνίζονται για τη θεραπεία και αντιμετώπιση της ασθενείας του κορωνοϊού.

Την κυριώνυμη ημέρα της Εορτής, 11ην Νοεμβρίου, εχοροστάτησε στην Ακολουθία του Όρθρον και ετέλεσε την Θ. Λειτουργία ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Χίου, Ψαρών και Οινουσσών κ. Μάρκος, πλαισιούμενος από τον Πανοσιολ. Αρχιμανδρίτη κ. Νεκτάριο Επιτροπάκη, Πρωτοσυγκελλεύοντα της Ιεράς Μητροπόλεως Χίου, Ψαρών και Οινουσσών, τον Αιδεσιμολ. Πρωτοπρεσβύτερο κ. Δημήτριο Γεόμελο, Γενικό Αρχιερατικό Επίτροπο, τον Ιερολογιώτατο Αρχιδιάκονο κ. Απόστολο Λάρδα, και με τη συμμετοχή του κ. Δημητρίου Δημητρακοπούλου, Πρωτοψάλτη του Ι. Μητροπολιτικού Ναού Χίου και του κ. Αντωνίου Κυδώνη, Λαμπαδάριου αυτού.

Κατά την Δοξολογία για την απελευθέρωσιν της Χίου, ο Σεβ. Ποιμενάρχης

εκφώνησε τον εξής Πανηγυρικό:

Δώρον του Θεού προς τον άνθρωπον είναι η ελευθερία. Συμφώνως προς την διδασκαλίαν της Εκκλησίας μας, ο άνθρωπος εδημιουργήθη «κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσιν» του Τρισαγίου Θεού. Το «κατ' εικόνα» συνιστούν μία σειρά θείων χαρισμάτων προς τον άνθρωπον, μεταξύ των οποίων είναι και η ελευθερία. Συνέπεια, όμως, της παρακοής εις το θέλημα του Θεού και της πτώσεως του ανθρώπου υπήρξεν η δουλεία του εις το κράτος της φθοράς και του θανάτου. Από αυτήν την δουλείαν ηθέλησε να σώση το πλάσμα Του ο Θεός και ήλθεν εις τον κόσμον διά να του χαρίση την ελευθερίαν «η Χριστός υμάς ηλευθέρωσεν».

Η θεολογική αυτή προσέγγισις του αγαθού της ελευθερίας δεικνύει την μεγάλην αξίαν της και εις τα Έθνη. Διά την υπεράσπισιν ή την απόκτησίν της ηγωνίσθησαν ανδρείως και εθυσιάσθησαν ενδόξως χιλιάδες Ελλήνων κατά την μακραίωνα Ιστορίαν της Πατρίδος μας. Οι δέλτοι της Ιστορίας έχουν αφιερώσει πολλάς σελίδας διά την αφήγησιν και την εξύμνησιν των κατορθωμάτων των ηρώων μας.

Εις τον εθνικόν αυτόν πυρίχιον σημαντική υπήρξεν και η Χιακή παρουσία. Το έδαφος της αγιοτόκου και μυροβόλου νήσου μας έχει ποτισθή από των Χίων ηρώων το αίμα, το οποίον το δένδρον της ελευθερίας αρδεύει και έχει σπαρή από «τα κόκκαλα τα ιερά», των οποίων οι τύμβοι «τα όρια της πατρίδος γης φυλάττουσι». Οι θυσίες, όμως, αυτές εδικαιώθηκαν την 11ην Νοεμβρίου 1912, όταν ο Ελευθερωτής Στρατός μας, ο οποίος, κατά την φράσιν του τότε Δημάρχου Χίου Κουβελά «που είσαστε ρε παιδιά, σας επεριμέναμε τετρακόσια χρόνια», εχάριζε εις το νησί την πολυπόθητον ελευθερίαν, την ημέραν ακριβώς της μνήμης των Τριών Πολιούχων της Χίου, Μηνά, Βίκτωρος και Βικεντίου.

Όμως η Ελευθερία της Χίου έχει από τα βάθη των αιώνων και την δικήν της καλλιτεχνικήν αξίαν.

Χαλκεύεται εις τον οικισμόν της Πρώιμης Εποχής του Χαλκού πάνω από το λιμάνι του Εμπορειού, από τους αρχαιοτέρους οικισμούς εις το Αιγαίον, απ' όπου μετεδόθη ο δυτικός πολιτισμός μετά τη γέννησίν του εις την Μεσοποταμίαν.

Υμνείται εις το Ιερόν της Κυβέλης, παρά την παραλίαν της ναυτικής πόλεως του Βροντάδου, όπου ο Όμηρος εδίδασκε τα αθάνατα έπη.

Μελωδείται εις τα αρχαία ιερά του Απόλλωνος εις τα Κάτω Φανά και εις το λιμάνι του Εμπορειού λαμπρά μνημεία της κλασσικής αρχαιότητος.

Σεμνύνεται εις το ιερόν της Αθηνάς εις τον Εμπορειόν, την ακρόπολιν του οικισμού των πρώιμων ιστορικών χρόνων εις τον λόφον του Προφήτου Ηλία.

Αιμοδοτείται εις το μέγα παλαιοχριστιανικόν προσκύνημα της Βασιλικής του Αγίου Ισιδώρου, του παλαιοτέρου Χριστιανού μάρτυρος εις το Αιγαίον, το οποίον ενέπνευσε τα σημαντικά ψηφιδωτά εις το παρεκκλήσιόν του εις τον Άγιον Μάρκον της Βενετίας, εκεί όπου οδηγούσαν όλοι οι θαλάσσιοι δρόμοι κατά την Αναγέννησιν.

Θεώνεται εις το περίφημον αυτοκρατορικόν μοναστήρι της Νέας Μονής, το οποίον εκτίσθη από τον αυτοκράτορα του Βυζαντίου Κωνσταντίνον Μονομάχον, τον 11ον αιώνα, σήμερον χώρον προσευχής και ασκήσεως και μνημείον παγκοσμίου σημασίας.

Αγιάζεται εις τις οκταγωνικές εκκλησίες του Αγίου Γεωργίου Συκούση, της Παναγίας Κρήνας, της Παναγίας Σικελιάς, των Αγίων Αποστόλων εις το Πυργί, σταθμούς κατά την εξέλιξιν της Βυζαντινής αρχιτεκτονικής και τέχνης.

Φρυκτωρείται από τις 33 βίγλες, αι οποίαι εφύλασσαν περιμετρικώς την Χίον και την επροστάτευαν από τους πειρατάς.

Κεντάται εις τα καστροχώρια της νοτίου Χίου όπου εκαλλιεργείτο και συνελέγετο το μοναδικόν προιόν του νησιού, το μαστίχι, το οποίον έκανε την Χίον περίφημον και ευημερούσαν.

Επαίρεται εις τα αρχοντικά Αργέντικον και Αντουάνικον εις τον Κάμπον της Χίου.

Οχυρώνεται εις το περήφανον γενοβέζικον Κάστρον, με το πολύβουον λιμάνι του όπου έφθαναν καράβια και εμπορεύματα απ’ όλην την Μεσόγειον και την Ανατολήν, με τις εκκλησίες του, τα μέγαρά του και τα πολυτελή ταφικά μνημεία των μαονέζων ηγεμόνων.

Κατανύσσεται εις τα μεταβυζαντινά μοναστήρια εις όλον το νησί, με σπουδαιοτέραν την Μονήν Μουνδών εις την βόρειαν Χίον, και τα μεταβυζαντινά εκκλησάκια, διάσπαρτα εις όλην την ύπαιθρον, μάρτυρες της ευλάβειας των Χιωτών.

Χριστιανοί μου!

Η χάρις του Θεού επέτρεψε να εορτάζωμεν εφέτος τα εκατόν οκτώ χρόνια από την «κλητήν και αγίαν» εκείνην ημέραν της απελευθερώσεως της Χίου μετά από μακραίωνα δουλείαν των Λατίνων Γενουατών και των Οθωμανών Τούρκων.

Ευχόμεθα ο Τριαδικός Θεός «ο συντρίβων πολέμους εν υψηλώ βραχίονι», διά πρεσβειών της Υπεραγίας Θεοτόκου, των Αγίων μεγαλομαρτύρων Μηνά, Βίκτωρος και Βικεντίου, και πάντων των Αγίων της Χίου, να μας χαρίζη δώρα αγιότητος, ελευθερίας και ειρήνης, «ίνα εν γαλήνη ήρεμον και ησύχιον βίον διάγωμεν εν πάση ευσεβεία και σεμνότητι».